

- HÖHNSTEDT** : Hl :: Hoenstide, 1015 kop. mitte 12., Ka vita Meinwercei, 26.
Germ. *hauhon*, dat. sg. zu *hauha-* „hoch” + *stadi-* f. „Stätte”.
- HÖHSCHEID** [Solingen : Dd] :: Hescoidhe, 1189, D Berg 7. — Hescheide, 1218, K DO 1.
- „**H O H T E**” (onb. ± Asse : Br) :: —, (1142-86), G N.
- „**H O I M E N T A**” [Gistel : Oo] :: —, 1187, Mzc II 252/1 (toponiem?).
Cf. Heimond.
- HÖINGEN** : Arn :: Hoingi, 1036, D W 11 § 11., D W IX a 1 b, 30 r°. — Hoangi, 10.-11. kop. mitte 12., D W RH9, 14 r°. — Hoange, mitte 12., ib., 14 r°. — Honge, mitte 12., D W II a 1, 17 r°.
Germ. *hauhinga-*, die Gesamtheit der Höhenbewohner. Cf. Hoeningen.
- HOISTEN** [Neukirchen bei Grevenbroich : Dd] :: Houestedin, ± (1170-90), K Schr K 1.
Cf. Hofstede.
- „**H O K E I D A**” (onb., ± Aalst : Al?) :: siluam que Hokeida uocatur, 1164, Ws A. — Hokeida, 1168, Ws A.
Eventueel Hokuit onder Beert : Br ?
Rom. collectief op *-ēta*. Cf. Hokoie.
- HÖKENFELD** [Lüdinghausen : Mü] :: Hükinsuelde, mitte 12., D W RH9, 54 v°.
Germ. *Hugīnes feldu-* n. „Ödland, Heide des Hugīn”.
- HOKKELBACH** [Hendrikkapelle : Ve] :: Hukelebac, 915 kop. 13^e, I Lc n° 10. — Hukelebach, 1172, I SM 28.
Germ. *hugila-* m. „heuvel” + *baki-* m. „beek”.
- „**H O K O I E**” (inc. ± Berles : Ar) :: de le Hokoie, 1219, L I H 184/2260.
Collectif roman en *-ēta*. Cf. Hokeida.
- HOKSEM** [Hoegaarden : Lv] :: Hocsem, 1187, X E 8292/31 ; 1209, I V 30. — Hochtshem, kort vóór 1192, Tl 39. — Hothhem, 1197, Av A 50. — Hochem, 1203, Tl 48. — Hoxem, 1205, X E 10965/2 ; 1221, Av A 98. — Hochtshem, 1209, X E 5885/16. — Hohchem, 1211, X E 10256/11. — Huchsheim, 1212, X E 10256/12. — Hoxeim, 1213, Av A 89. — Hoghehem, 1217, X E 10256/18. — Oxem, 1221, Ws S a 1. — Hogtsem, 1221, X E 10256/24.
- HOKSENT** [Eksel : Mk] :: Hoccascaute, 710 kop. 1191, Go I 71, 34 v°. — Hocanshot, 726 kop. ± 1222, ib., 82 r°. — Huchesgot, 1^e kwart 13^e, P L 9534, 148 r°.
Germ. *hugna-* m. „wild zwijn” (cf. Oe. *hogg*) + *skauta-* m. „beboste hoek zandgrond uitspringend in moerassig terrein”.
- „**H O L A N W E H G**” (onb. ± Maurik : Gl) :: Holanuuehg, 9^e kop. 10^e kop. eind 11^e, ed. DB, p. 338.
Germ. *hulan-*, dat. sg. bij *hula-* „hol, d. i. met steile wanden” + *wega-* m. „weg”.
- „**H O L E**” (unb. ± Halver—Ennepetal : Arn) :: —, mitte 12., D W II a 1, 31 r°.
Germ. *hula-* n. „Höhle”.
- „**H O L E D R A C A**” [Sint-Truiden of Gorse : Ha] :: decimam cuiusdam bonuarii quod nuncupatur Holedraca, 1133, H T 34.
Germ. *huladrakan-* m. „in een hol wonende draak”.
- „**H O L E M E R S C**” (onb. ± Ninove : Al) :: de Holemersca, 1167, G N.
Germ. *hula-* „hol, in een uitholling gelegen” + *mariskī-* m. „meers : alluviale grond aan een waterloop”.
- „**H O L E V E L D E R L E D**” (fossé à Serques : Om) :: Oleueldreled, 1164, bulle, P Ln 2588/8. — Holeuelderled, 1170, P Ln 2588/10.
Germ. *Hulafeldarja*, gén. pl., „appartenant aux habitants de Hulafeld” (*hula-* „creux” + *feldu-* n. „terrain inculte”) + *laidu-* f. „fossé”.
- „**H O L I N G H A M**” (inc. à Clairmarais : Om ou Nieurlet : Du) :: Huolingaam